

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 66.087 van 25 april 1997

A.64.470/VI-12.685

In zake : **VACCALUZZO** Fabrizio

vertegenwoordigd door zijn moeder
Marisa **PODRECCA**,
Taille aux Chevaux 21
6540 Lobbes,

tegen :

de Franse Gemeenschap,
vertegenwoordigd door haar
Regering.

DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER,

Gezien het op 11 juli 1995 ingediende verzoekschrift waarbij Fabrizio VACCALUZZO, vertegenwoordigd door zijn moeder Marisa PODRECCA, de nietigverklaring vordert van de ministeriële beslissing van 3 mei 1995 waarbij hij wordt verwijderd van het koninklijk atheneum van Thuin;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van de heer BOUVIER, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 6 september 1996 waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 21 maart 1997, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 16 april 1997;

Gehoord het verslag van de heer LEROY, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van mevrouw M. PODRECCA, die voor verzoeker verschijnt, en van Mr. J. HERVEG, loco Mr. Ph. LEVERT, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer BOUVIER, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende feiten dienstig zijn voor het onderzoek van het beroep :

Fabrizio VACCALUZZO, geboren in 1980, was tijdens het schooljaar 1994-1994 leerling in het tweede jaar van het algemeen secundair onderwijs van het koninklijk atheneum van Thuin. Van september 1994 tot januari 1995 heeft zijn gedrag in het algemeen te wensen overgelaten. Er zijn hem een groot aantal opmerkingen gemaakt die soms gepaard gingen met straffen en schoolblijven. Op 9 februari 1995 wordt hem verweten dat hij de vorige dag samen met een medeleerling opzettelijk een stopcontact heeft losgerukt en vernield en het vervolgens heeft meegenomen en op de openbare weg heeft

gegooid; hij geeft de feiten toe. Zijn moeder wordt dezelfde dag van die feiten in kennis gesteld en de studieprefect laat haar op 16 februari 1995 bij zich komen. Verzoeker wordt vanaf 13 februari 1995 voorlopig van de school verwijderd.

Na dit onderhoud maakt de moeder van verzoeker op 23 februari haar standpunt bekend in een brief aan de prefect; zij vraagt dat haar zoon zo snel mogelijk zijn studie kan hervatten. De studieprefect deelt op 1 maart 1995 mede dat de feiten die de leerling worden verweten sinds de maand september weliswaar geen definitieve verwijdering rechtvaardigen, maar dat het niet om kwajongensstreken gaat; hij verzoekt de klassenraad die feiten in overweging te nemen zoals ze vermeld zijn in het berichtenboekje van de betrokkene. Na kennis te hebben genomen van de stukken met betrekking tot het incident van 8 februari en van het berichtenboekje van de leerling, stelt de klassenraad dezelfde dag eenparig voor hem definitief te verwijderen. De studieprefect spreekt vervolgens die verwijdering uit en vermeldt daarbij uitdrukkelijk het advies van de klassenraad en de feiten die zich hebben voorgedaan op 8 februari.

Op 23 maart 1995 stelt Alexia JONKHEERE van de "Service droit des jeunes", die daartoe machtiging heeft gekregen van de moeder van verzoeker, via de studieprefect bij de Minister van Onderwijs beroep in tegen die beslissing. Op 3 mei 1995 neemt de minister de volgende beslissing :

" Rekening houdend met de opeenstapeling van opmerkingen inzake gedrag en met het feit dat de leerling is ingeschreven aan een onderwijsinstelling van Fontaine-l'Evêque, bekrachtig ik de door de studieprefect genomen beslissing van verwijdering".

Dit is de bestreden handeling; zij is op 12 mei ter kennis gebracht bij een brief van de directeur-generaal, die uitdrukkelijk heeft verwezen naar het beroep van 23 maart 1995;

Overwegende dat verzoeker een eerste middel ontleent aan de schending van artikel 6, § 3, van het koninklijk besluit van 11 december 1987 tot vaststelling van het organiek reglement voor de Rijksonderwijsinrichtingen met volledig leerplan, waarvan de onderwijstaal het Frans of het Duits is, met uitzondering van de inrichtingen voor hoger onderwijs; dat hij in een eerste onderdeel aanvoert dat hij niet in kennis is gesteld van de in de ministeriële beslissing vermelde feiten, dat zijn moeder niet vóór die beslissing is ontboden en dat zij niet is gehoord door de overheid die bevoegd is om uitspraak te doen; dat hij in de memorie van wederantwoord aangeeft dat, in tegenstelling tot de minister, de schooldirectie haar beslissing niet heeft gesteund op de feiten die in het berichtenboekje zijn vermeld, dat hij niet over de nodige tijd heeft beschikt om nadere uitleg te verschaffen en dat zijn moeder geen inzage heeft gehad van alle stukken van het dossier; dat hij in een tweede onderdeel betoogt dat er geen evenredigheid bestaat tussen de ten laste gelegde feiten en de genomen maatregel, terwijl naar luid van de in het middel bedoelde bepaling zulk een straf slechts uitzonderlijk mag zijn; dat hij in de memorie van wederantwoord de nadruk legt op het feit dat de straf niet aangepast is, waaruit volgens hem de kennelijke dwaling in de beoordeling van de situatie blijkt; dat hij in een derde onderdeel stelt dat er onevenredigheid is tussen het ten laste gelegde feit en de voorlopige maatregel van verwijdering;

Overwegende dat, in verband met het eerste onderdeel, de moeder van verzoeker op 8 februari 1995 door de studieprefect over het incident is gehoord; dat dit de enige feiten zijn die verzoeker ten laste worden gelegd; dat de verwijzing naar de opeenstapeling van opmerkingen inzake gedrag geen onderscheiden verwijt is, maar dat ze ertoe strekt aan te geven in welke context het incident van 8 februari zich heeft voorgedaan; dat de tuchtoverheid niet kan worden ten kwade geduid uitspraak te doen met kennis van zaken en onder meer door rekening te houden met de persoonlijkheid van de gestrafte leerling zoals die blijkt uit zijn schooldossier; dat de in het berichtenboekje van verzoeker vermelde opmerkingen uiteraard door hem gekend waren en geacht werden gekend te zijn door zijn wettelijke vertegenwoordigers;

Overwegende dat, wat het tweede en het derde onderdeel betreft, de klassenraad en na hem de studieprefect, om verzoeker definitief te verwijderen, rekening hebben gehouden met het incident dat zich op 8 februari 1995 heeft voorgedaan en met de opmerkingen die vermeld zijn in zijn berichtenboekje; dat het niet aan de Raad van State toekomt zijn beoordeling van de zwaarwichtigheid van een tuchtrechtelijke tekortkoming en van de uit te spreken straf in de plaats te stellen van de beoordeling van de overheid, behalve om een kennelijke beoordelingsfout te veroordelen; dat in dezen, gelet op de talrijke opmerkingen waartoe het gedrag van verzoeker voorheen aanleiding had gegeven, niet als vaststaand mag worden beschouwd dat eerst de klassenraad, die eenparig uitspraak heeft gedaan, en vervolgens de minister een kennelijk onredelijke beoordeling hebben uitgebracht;

Overwegende dat het middel in geen enkel van zijn onderdelen gegrond is;

Overwegende dat verzoeker een tweede middel ontleent aan de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat hij de bestreden handeling hekelt om reden dat zij stoelt op opmerkingen met betrekking tot zijn gedrag en op de omstandigheid dat hij het schooljaar in een andere school heeft kunnen voortzetten; dat hij enerzijds stelt dat die opmerkingen niet van dien aard zijn dat zij de genomen beslissing kunnen rechtvaardigen en dat zij trouwens reeds zijn bestraft, en anderzijds dat er geen verband is tussen de normale voortzetting van zijn studie en die maatregel; dat hij er in de memorie van wederantwoord op wijst dat niet uitdrukkelijk blijkt dat het incident van 8 februari 1995 de beslissing van de minister heeft gerechtvaardigd, dat de opeenstapeling van opmerkingen inzake gedrag geen definitieve verwijdering kan rechtvaardigen, vooral omdat zij reeds zijn bestraft, en dat een inschrijving in een andere school geen voldoende grond is om een verwijdering te rechtvaardigen;

Overwegende dat het belangrijkste feit dat aan de bestreden straf ten grondslag ligt, door verzoeker en zijn moeder goed gekend was en overigens niet werd betwist; dat de brief van 12 mei 1995, waarbij verzoekers gemachtigde in kennis wordt gesteld van de bestreden handeling, een antwoord is op de brief van 23 maart 1995 waarbij het beroep is ingesteld; dat, wanneer het antwoord op een schrijven van een bestuurde een beslissing bevat en dit antwoord uitdrukkelijk naar dit schrijven verwijst, die beslissing niet los van dit schrijven kan worden gelezen zodat de inhoud van dit laatste moet worden beschouwd als een onderdeel van die beslissing; dat de verwijzing naar de opeenstapeling van opmerkingen en naar de inschrijving in een andere onderwijsinstelling niet de redenen zijn die de straf

rechtvaardigen, maar de zwaarte ervan; dat het middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 4.000 frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de VIe kamer, op vijftwintig april 1900 zevenennegentig door :

de HH.	ANDERSEN,	kamervoorzitter,
	LEROY,	staatsraad,
	HANSE,	staatsraad,
Mevr.	MALCORPS,	griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

M.-Chr. MALCORPS.

R. ANDERSEN.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD
VAN STATE, GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.